

katerim Bog ne dá otrok, največjega veselja, katero uživajo na svetu. In ker si ti najboljši oče, kar jih poznam, vzemi svoje dete, in vrhu tega vzemi še to, da bodeš imel nekaj v spomin na čas, v katerem si šetal po gradu povodnjega moža, na čas, ko je vodnega vladarja trdo sreče omečila ljubezen, katero je gojil oče za svoje dete.“

To rekši, dal mu je závoj svitlih zlatnikov, in drug závoj, poln najdražih biserov. Dve deklici ste prinesli ribičevi roki, kateri mu je orjak s čudnim mazilom zopet prilépil.

Nastalo je šumenje in pok! — in več ni bilo povodnjega moža tudi gradú ni bilo, niti lepih deklic, ki so po njem igrale; a ribič je stal na murskem bregu in objemal svojo hčerko; a tudi ona je objemala očeta, in zasvetil se jej je na roki prsten, na katerem se je čitalo, da na tem svetu ni več ljubezni, nego je ljubezen očeta do svojega otroka.

Kmalu se je izpremenila nizka kočá ob reki Muri v lep hram, v katerem je živeła trojica srečnih ljudi.

Zopet je zahajalo solnce, ko je sedela vitka devica na murskem obrežji. Pela o čarobnem gradu in o dobrem gospodarji; čula jo je peti vrba, ki raste ob reki in vse si je dobro zapómnela. In če hodiš mimo Mure, postoj ondu, kjer se lepa, bela hiša ponosno dviguje k nebu, pri starej razpočenej vrbi, poslušaj, kaj šepetajo njeni listi in čul boděš bajko o povodnjem móžu in njegovem gradu na dnu Mure.

Stanetiński.

—*—

Kako je Neslanec kuhál tropine.

Neslanecu je skuhalá žena vselej preveč másełnika (tropin), a premalo masla. Pripravi se torej necega dne sam, da si naredi po svojei volji. Prihranil si je mnogo surovega masla, da bi se mu tem bolj posrečilo in bi nakuhál več masla. Surovo maslo dene v velik lonec in zakuri dobro okolo njega; potem gleda, kdaj bode zavrélo, da bi mu ne vzkípélo (maslo namreč zeló rado vzkípí). Ker pridno prilaga drv, jame mu skoraj kípéti. Vroče maslo se vzdigne in začné líti po obeh stranéh ob lonci dóli na skale v peči. Da bi umiril burno tekočino, seže Neslanec v žep, da bi vzel nož in ga vrgel vánjo. Ali v naglici vzame listnico, v katerej je imel peták in nekaj bankovec po goldinarji, ter jo zažene naglo v lonec. Ali maslo se ne utolaži; vedno še líje iz posode. Neslanec stopi k omari v kuhinjskem koti, zagrabi ključ v ključnici, da bi ga vrgel za listnico. Ali prenagel je bil in ključ je tčál évrsto v ključnici. Prijemši za ključ in potegnivši ga k sebi, odpré omarine đuri in prevrne omáro nase, da jedva prikobačá izpod nje. Žena, čuvši ropót, prihiti v kuhinjo in kaj vidi! Smétana in mleko, ki je bilo spravljeno v omari, zlílo se je na njenega moža in mu pobelilo in pokvarilo vso obleko. Sklade in torila, v katerih je bilo blagó, pobila so se, a v peči je maslo kípélo dotléj, dokler ga ni ostalo ubogo malo v posodi, ker že ni imelo več toliko moči, da bi se pognalo loncu do vrha in potem na tla. Listnica in novci so bili, to se zna, popolnem uničeni.

Takó se je poplačála Neslanecu njegova neslanost.

J. Rísa.

—*—